



Μέχρι να γίνουμε Άνθρωποι...

*“Ξέρεις ποιος είμαι εγώ ρε;;
Ποιος είσαι ρε μεγάλε;”*

Μην είσαι ο Μέγα Αλέξανδρος;
Μήπως ο Ναπολέων;
Μην άλλος μέγας σαν κι αυτούς;

Ακόμα κι αν τους μοιάζεις,
εάν δεν είσαι άνθρωπος,
είσαι ένα ζώο και μισό
όπως οι πιο πολλοί μας.
Γιατί όλοι ζώα είμαστε
αλλά κοινωνικά,
αδύναμοι κι ανίκανοι
να ζει καθένας μόνος του.

Πάντα μαζί μ' ένα εσύ
υπάρχει το “μέγα” εγώ μας,
σ' ένα μικρό και πρώτο εμείς
που συνεχώς πλαταίνει.
Έξω, μακριά και χωριστά
από ένα κάποιο εμείς
κανένα ον ανθρώπινο
δεν έζησε ως τώρα.
Και όσο πιο πλατύ και ανοιχτό
γίνεται τούτο το εμείς
τόσο πλαταίνει η ανθρωπιά
μέχρι να γίνουμε Άνθρωποι
με Α κεφαλαίο,
σε ένα πλήρες κι ολόκληρο εμείς
χωρίς καθόλου εσείς κι αυτοί
και μήτε διόλου άλλοι.

Μέχρι τότε
μπορεί να είμαστε οτιδήποτε,
λευκοί ή κιτρινόμαυροι,
αμερικάνοι ή αφρικανοί,
έλληνες ή πακιστανοί,
αφεντικά ή εργάτες
αδύνατοι ή δυνατοί,
όμως δεν είμαστε Άνθρωποι
αλλά μάλλον υπάνθρωποι.

Ιδού πεδίο δόξης λαμπρόν.
Μπροστά μας είναι ο δρόμος,
ο άθλος του εξανθρωπισμού.

Οκτώβρης 2016

ΧριστοΣ